03/01/2021

Για τον Άγιο Εφραίμ της Ν. Μάκρης – Η μοναχή που τον βρήκε περιγράφει…

/ Ορθόδοξες Προβολές

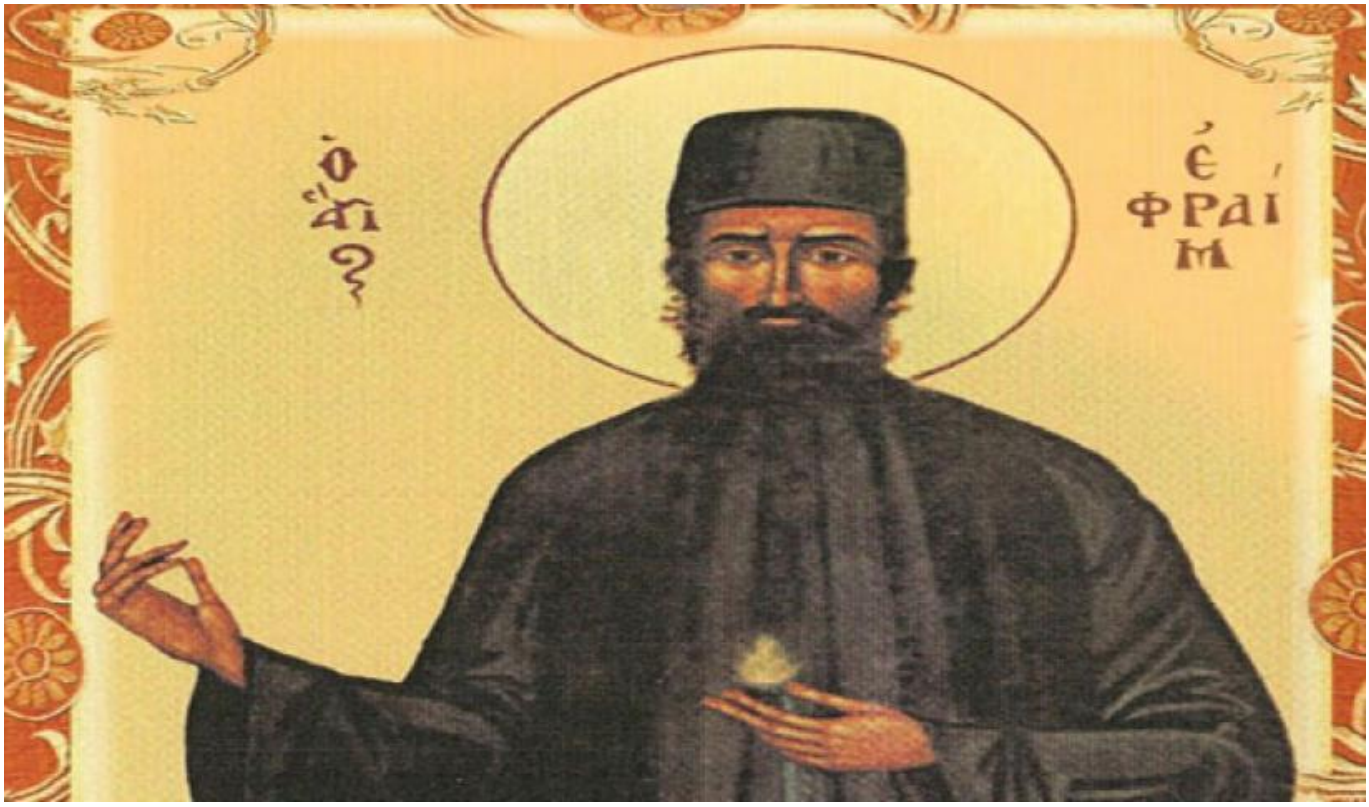

Με αφορμή την σημερινή επέτειο 71 ετών (3 Ιανουαρίου 2021) από την ανακομιδή των Τιμίων Λειψάνων του Αγίου Εφραίμ, τα μαρτυρικά λείψανα του οποίου βρήκε η μακαριστή Ηγουμένη Μακαρία Δεσύπρη, παραθέτουμε την αφήγησή της για το θαυμαστό συμβάν, με τίτλο:

Στα ερείπια του παλαιού μοναστηριού

- Μακαριστής Γερόντισσας Μακαρίας Δεσύπρη

Καθισμένη πάνω στα ερείπια του παλιού Μοναστηριού, όπου η Θεία Πρόνοια ωδήγησε τα βήματά μου, έφερνα τον στοχασμό μου σε χρόνια περασμένα, σε παλιούς καιρούς, όταν σκορπισμένα ήταν παντού τα κόκκαλα των Αγίων, που με το αίμα τους ποτίστηκε το δέντρο της Ορθοδοξίας. Και καθώς καταγινόμουν στο καθάρισμα απ’ τα χαλάσματα του ιερού τόπου της Μονής, αναλογιζόμουν ότι βρίσκομαι σε ιερό τόπο, και έλεγα· Θεέ μου, ας μπορούσα να βρισκόμουν σ’ εκείνες τις μέρες και να έβλεπα τους Αγίους που περπατούσαν στη γη κι έκαναν θαύματα!

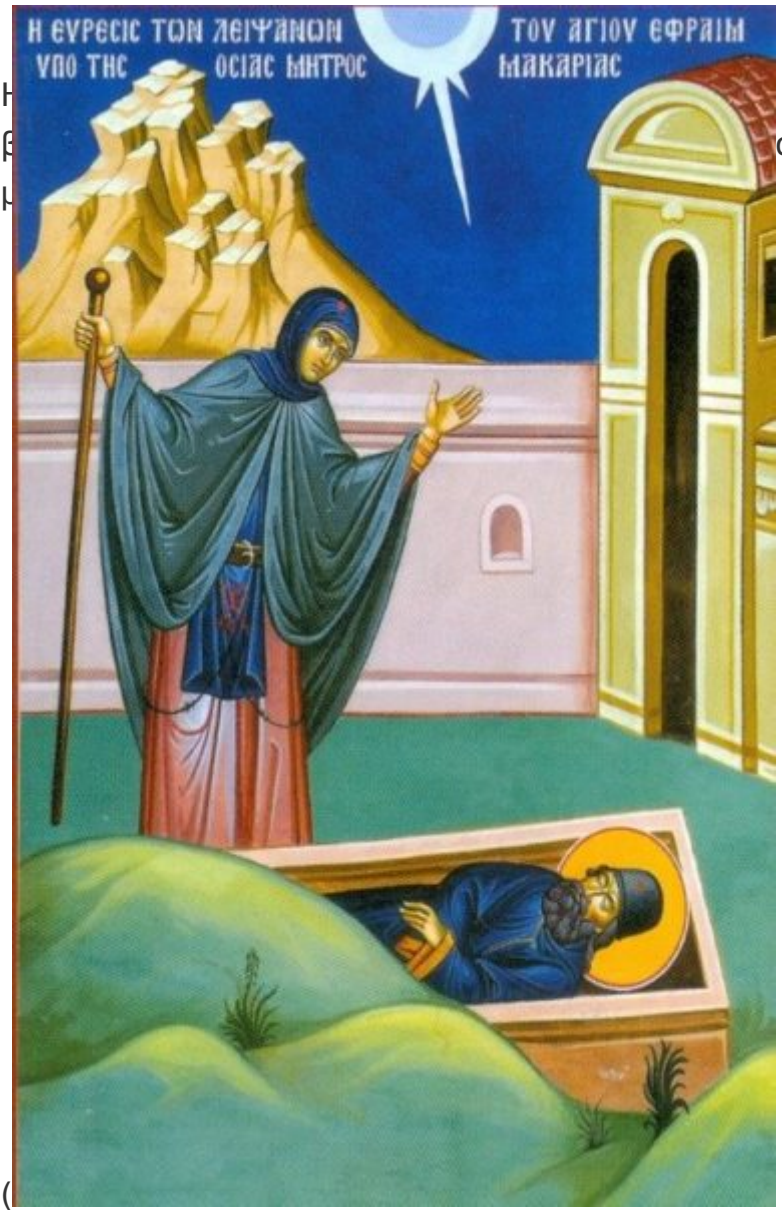

Η φλόγα. Και να ο καλός Θεός, που ατικότητα αυτή τη θερμή επιθυμία μ

(

Μου υπέδειξε με τρόπο μυστηριακό, ένα κομμάτι γης στο προαύλιο του Μοναστηριού, με μια εσωτερική απόκοσμη φωνή:
Εκεί σκάψε και θα βρης αυτό που επιθυμείς. Κι έδειξα τον τόπο στον εργάτη που είχα φωνάξει κείνες τις μέρες για μια μικροεπισκευή στο παλιό Ηγουμενείο. Εκείνος δεν ήταν πρόθυμος να σκάψη εκεί που με ωθούσε η εσωτερική φωνή. Ήθελε να σκάψη κάπου πιο πέρα και επειδή επέμενα, δέχθηκε. Εκεί που έσκαβε, όταν έφτασε ένα και εβδομήντα περίπου βάθος, έφερε στο φως ο κασμάς το κεφάλι του Οσίου ανθρώπου του Θεού, και αυτή τη στιγμή σκορπίστηκε άρρητη ευωδία. Ήταν αυτό που ζητούσα. Ήταν τα λείψανα ενός Αγίου. Να, πως περιγράφεται η εμφάνισί Του με τους παρακάτω στίχους:

Εἶχε τά βλέφαρα κλειστά
καί σφαλιστά τά χείλη.
Τό πρόσωπό του ἦταν χλωμό
καί χυνόταν γαλήνη.
Ἡ ἔκφρασί του τὄλεγε
πώς εἶχε αὐτό τό θάρρος,
γιά νά σηκώση ἄφοβα
τοῦ μαρτυρίου τό βάρος.
Εἶχε τά πόδια ἀδύνατα,
γυμνά κοκκαλιασμένα,
ἔτσι καθώς τά δέσανε
μεσ' τά σκοινιά μπλεγμένα.
Κι ὅλο τό σῶμα του γυμνό
καί καταπληγωμένο.

Ο εργάτης χλώμιασε, δέθηκε η γλώσσα του, κόπηκε η μιλιά του. Γονάτισα μ' ευλάβεια κι ασπάστηκα το σκήνωμα κι αισθάνθηκα βαθειά την έκτασι του μαρτυρίου του. Η ψυχή μου γέμισε από αγαλλίασι. Απόκτησα μεγάλο θησαυρό. Άφησέ με σε παρακαλώ μόνη, είπα στον άνθρωπο. Και απομακρύνθηκε. Έσκυψα τότε και παραμερίζοντας το χώμα με προσοχή, έβλεπα με θαυμασμό την αρμονία του σκηνώματος, που μετά από τόσους αιώνες μέσα στη γη, δεν είχε αλλοιωθή.

Μια αδελφή της Μονής, πολύ αργότερα, οραματίστηκε το πως ετάφη ο Άγιος σ' αυτό τον τόπο. Είδε ότι ένα σκυλί της Μονής άσπρο με μαύρες βούλες, του καιρού εκείνου, στεκόταν κοντά στο κουφαλιασμένο δέντρο, ήταν πολύ θλιμμένο κι από τα μάτια του τρέχανε δάκρυα. Αυτή την ώρα μπήκαν τρεις αγρότες στο Μοναστήρι, το σκυλί αμέσως πήγε στην κουφάλα του δέντρου και συνέχεια στους αγρότες, με τα σχήματα δε και τις φωνές του τους προκαλούσε να πάνε στην κουφάλα. Εκείνοι κατάλαβαν πως κάτι συνέβη σ' αυτό το δέντρο και πήγαν κοντά. Το σκυλί έδειξε με το πόδι την κουφάλα όπου είχαν πεταμένο το καταπληγωμένο και κατακομματιασμένο σώμα του Αγίου, το σήκωσαν και αφού έσκαψαν ένα λάκκο, εκεί που βρίσκεται σήμερα ο τάφος του, το απόθεσαν. Το σκυλί μόλις πήραν το σώμα του Αγίου, επήγε στην κουφάλα και πήρε ένα κομμάτι από την πλευρά του Αγίου που είχε απομείνει, από τα πολλά βασανιστήρια που του είχαν κάμει, και κρατώντας το στα δόντια του το έβαλε στον τάφο με το σώμα του Αγίου. Οι άνθρωποι αυτοί σκέπασαν τον τάφο κι έφυγαν. Χαρακτηριστικόν ότι επρόκειτο για κληρικό είναι το ότι είδα ένα κομμάτι από το ράσο του που ήταν ολοκάθαρο τόσο, ώστε διέκρινα την ύφανσί του και την ποιότητά του. Ήταν ένα ύφασμα του παλαιού καιρού χονδροϋφασμένο στον αργαλειό. Εκείνη τη στιγμή έβρεχε

ανάλαφρα λες και έρριχνε ασημένια φυλλαράκια με τα οποία έρραινε ο Ουρανός τον Άγιο και τον τάφο του. Προσπαθώντας να καθαρίσω τα οστά, είδα ότι τα δάκτυλά του τρίβονταν, κι έτσι τα ετοποθέτησα όπως ήταν σε μια από τις τρεις θυρίδες που βρίσκονταν σ’ αυτό το μέρος.

Οι θυρίδες, το τζάκι, ο μισογκρεμισμένος τοίχος, έδειχναν ότι ήταν κάποτε ένα καλογερικό κελλί. Ήταν βράδυ, διάβαζα τον Εσπερινό, ήμουνα μόνο σ’ αυτόν τον άγιον αλλά ερημικό τόπο, που μ’ έφερε ο Κύριος να υπηρετήσω. Ξαφνικά ακούω βήματα που ξεκινούσαν από το βάθος του τάφου, προχώρησαν εις την αυλήν κι έφτασαν στην πόρτα της Εκκλησίας. Κυριεύτηκα από φόβο. Ύστερα ακούω την φωνήν να μου λέγη:
«Έως πότε θα με έχης εκεί πέρα;» και πρόσθεσε:
«Κι αυτός που μου έβαλε το κεφάλι μου έτσι!»…

Γύρισα και τον είδα· Ψηλός, ασκητικός, πολύ μελαχροινός, μάτια μικρά στρογγυλά με ελαφρές ρυτίδες στην άκρη, μακρυά γένεια που έφθαναν έως τον λαιμόν, με όλη τη μοναχική αμφίεσι. Στο αριστερό χέρι κρατούσε ένα φως υπερφυσικό και με το δεξί ευλογούσε. Η ψυχή μου πλημμύρισε από χαρά. Αισθάνθηκα την παρουσία του πολύ γνώριμη. Πήρα θάρρος και δύναμι κι είπα:
Συγχώρεσέ με και αύριο μόλις ξημερώση ο Θεός την ημέρα, θα σε περιποιηθώ.
Αμέσως έγινε άφαντος και συνέχισα τον Εσπερινό. Το πρωί μετά την Ακολουθία του Όρθρου, καθάρισα τα οστά από το χώμα με τα χέρια μου, τα έπλυνα και τα απόθεσα στο Ιερό σε μια θυρίδα, άναψα και ένα καντήλι. Το βράδυ της ίδιας ημέρας, βλέπω στον ύπνο μου τον Όσιον άνθρωπον του Θεού που κρατούσε στην αγκαλιά την εικόνα Του, μεγάλη ίσαμε το ανάστημά Του. Μα μια εικόνα περίλαμπρη από καθαρό ασήμι, σφυρηλατημένη με το χέρι. Δίπλα του βρισκόταν ένα μανουάλι. Εκεί άναψα μια λαμπάδα από καθαρό κερί. Κι άκουσα τη φωνή του:

— Σ’ ευχαριστώ πολύ. Ονομάζομαι Εφραίμ.
Πέρασε αρκετός καιρός. Από τότε, είχα μέσα μου μια απορία για αυτό το περιστατικό. Μια άλλη μέρα, αφού τελείωσα τον Εσπερινό, καθώς έκλεινα την πόρτα της Εκκλησίας, ακούω τρία γλυκόηχα κτυπήματα σαν από κομπολόι κεχριμπαρένιο. Κατάλαβα. Ήταν ο Άγιος. Γυρίζοντας, μπήκα στο Ιερό, άναψα ένα κεράκι και προσκύνησα τα Άγια Λείψανα. Ευωδία άρρητη πλημμύρισε ολόκληρο το είναι μου. Αισθάνθηκα εντός μου τον Παράδεισο μα και την ταπεινότητά μου, μπροστά σ’ αυτό το μεγαλείο.